

Niin hän saapui myös Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus, joka oli uskovaisten juutalaisvaimon poika, mutta isä oli kreikkalainen. Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa ja Ikonionissa, todistivat hyvää. Paavali tahtoi häntä mukaansa matkalle ja otti hänet ja ympärileikkasi hänet juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla; sillä kaikki tiesivät, että hänen isänsä oli kreikkalainen.

Ja sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset, jotka apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet. Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.

Ja he kulkivat Frygian ja Galatian maan kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Aasiassa. Ja tultuaan Mysian kohdalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut heidän sitä tehdä. Niin he vaelsivat ohi Mysian ja menivät Trooaseen.

Ja Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seiso i ja pyysi häntä sanoen: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä". Ja kun hän oli nähnyt sen näyn, niin me kohta tahdoimme päästä lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia.

Kun nyt olimme purjehtineet Trooasta, kuljimme suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä Neapoliin, ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä osassa Makedoniaa, siirtokunta. Siinä kaupungissa me viivymme muutamia päiviä.

Ja sapatinpäivänä me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille.

Ja eräs Ly Lydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkää-

väinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majoilkaa siellä". Ja hän vaati meitä.

Ja tapahtui meidän mennessämme rukouspaikkaan, että meitä vastaan tuli eräs palvelijatar, jossa oli tietäjähengi ja joka tuotti paljon tuloja isännilleen ennustamisellaan. Hän seurasi Paavalia ja meitä ja huusi sanoen: "Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien". Ja tätä hän teki monta päivää. Mutta se vaivasi Paavalia, ja hän kääntyi ja sanoi hengelle: "Jeesuksen Kristuksen nimessä minä käskän sinun lähteä hänestä". Ja se lähti sillä hetkellä.

Mutta kun hänen isäntänsä näkivät, että tulojen toivo oli heiltä kadonnut, ottivat he Paavalin ja Silaan kiinni ja vetivät heidät torille hallitusmiesten eteen. Ja vietyänsä heidät päällikköjen eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia". Ja kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla.

Ja kun olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuhun.

Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä. Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset järkkäyivät, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat.

Kun vanginvartija heräsi ja näki vankilan ovien olevan auki, veti hän miekkansa ja aikoi surmata itsensä, luullen vankien karanneen. Mutta Paavali huusi suurella äänellä sanoen: "Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä me kaikki olemme täällä". Niin hän pyysi valoa, juoksi sisälle ja lankesi vavisten Paavalin ja Silaan eteen.

Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?" Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi". Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat. Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta. Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi.

Päivän tultua päälliköt lähettivät oikeudenpalvelijat sanomaan: "Päästä irti ne miehet". Niin vanginvartija ilmoitti tämän Paavalille sanoen: "Päälliköt ovat lähettäneet sanan, että teidät on päästettävä irti; lähtekää siis nyt ulos ja menkää rauhassa".

Mutta Paavali sanoi heille: "He ovat julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä, jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät tiehämme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja viekööt meidät ulos." Ja oikeudenpalvelijat kertoivat ne sanat päälliköille; niin nämä peljästyivät kuullessaan heidän olevan roomalaisia, ja he tulivat ja suostuttelivat heitä ja veivät heidät ulos ja pyysivät heitä lähtemään pois kaupungista.

Niin he lähtivät vankilasta ja menivät Lydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he lähtivät pois.

Apostolien vaiheikas vaellus ja elämä jatkui. Jälleen kerran he joutuivat kärsimään Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Lukumme alussa kohdataan myös ensimmäistä kertaa Timoteus -niminen kristitty, jolle Paavali myöhemmin lähetti opettavia kirjeitä, joita myös me saamme lukea. On todella ihmeellisiä nämä Jumalan johdatukset eri kohtaamisissa ja miten niistä syntyivätkään tuhansia vuosia säilyviä opettavia tekstejä!

Saimme lukea myös apostolien kokemasta johdatuksesta, kuinka Jeesuksen Henki esti heitä toimimasta tietyillä alueilla. Jumala puhuu tavalla tai toisella, (Job.33:14) - toisinaan johdattaen eteemme asioita, joista ymmärrämme, mitä Jumala tahtoo. Toisaalla Jumala taas puhuu ja vaikuttaa suoraan, selkeästi ja voimallisesti sisimpäämme tahtonsa. Ihmeellisintä Jumalan puheessa on, ettei siihen jää epäilyksen häivääkään, miten asiat ovat. Jumalan puhe on enemmän, kuin omat jääräpäiset ajatukset tai innostuksemme. Se on vain ylikuonnollinen tietoisuus siitä, miten juuri sillä hetkellä tulisi toimia. Jumalan ääni on niin kokonaisvaltainen, että ihminen kuulee sen *"luita ja ytimiä myöden"* - aina sielun syvimpiinkin sopukoihin saakka! Juuri se hetki valaisee ja kirkastaa Kristuksen läsnäoloa ja valtasuuruutta meissä.

Tämä Jumalan ääni paljastaa syvimätkin salaisuudet, riivaajien vallat ja pimeyden voimat. Inhimillisesti ajatellen olisi kuvitellut, että palvelijatar tietäjähenkineen olisi edistänyt Paavalin ja Silaksen tunnetuksi tuleamista evankeliumin kanssa, mutta Raamatun selkeän totuuden tähden tämä ei käynyt! - *"Mitä yhteistä on pimeydellä ja valkeudella?"* (2.Kor.6:14-18)

Raamatun mukaan Jumalan Henki ei toimi koskaan yhteistyössä pimeyden valtojen kanssa - ja Siksi Paavali Jeesuksen Henkeä täynnä nuhtelee tuota saastaista henkeä. Väli-tömästi tuo nainen vapautuu hengestä, jonka avulla hän oli ennustanut ja tuottanut suuria tuloja isäntävälleen.

Niin kuin aina - niin silloinkin, pahan palvelijat maalliseen rikkouteen mielistyneinä riivaantuivat tästä - piesten ja ruoskien pahoin Paavalia ja Silasta. Lopulta he heittivät apostolit vielä syvimpään vankityrmään ja laittoivatpa vielä jalkapuuunkin. Niin täydellisesti ja pohjattomasti he olivat raivoissaan heitä kohtaan siitä, että Jumala oli vapauttanut ihmisen *"riivauksesta."*

Kuitenkin, Jumala, joka on aina pitänyt omistaan huolen - lähetti jälleen ihmeellisen apunsa heille. Syvimessä vankityrmässä, kahleissa ja jalkapuussa, tiukan vartion keskellä Paavali ja Silas virittävät ylistyslaulun rukouksensa saattelemana. Huomaatko, miten toivotonmassa tilassa he inhimillisesti olivat? Joka paikkaa särki ja haavat kirvelisivät pahasti, puhumattakaan mielihäpästä väärinymmärretyksi tulemisesta ja ihmisten silmittömän raivon kohteeksi joutumisesta. Kuitenkin he löysivät rukouksessa mielen, joka kirvoitti heidän kielelleen laulun ja ylistyksen Jumalalle! Vielä tänäänkin voimme oppia tästä suuren ja voimallisen salaisuuden! Ei tule eteemme tilannetta, joista emme selviäisi Pyhän Jumalamme ikuista nimeä ylistäen! Ennen pitkää Hän lähettää apunsa ja osoittaa viholliselle, miten huterat ja huraat ovat sen linnoitukset ja varustukset. *"Monta on vanhurskaalla kärsimystä, mutta Herra vapahtaa kaikista niistä."* (Ps.34:20)

Miten ilahduttavaa onkaan lukea, mihin päättyi raskas koettelemus ja kärsimys. Vanginvartija esittää elämänsä tärkeimmän kysymyksensä sanoen: *"Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?"* - Paavali ja Silas johdattivat hänet uskoon sanoen: *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi."* Tämän lisäksi vanginvartija otti heidät kotiinsa, pesi heidän haavansa ja heidän koko perhekuntansa otti kasteen Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Mikä valtava muutos tapahtuikaan hetkessä, kun Jumala oli osoittanut väkevyytensä ja Voimansa vain pienen rukouksen ja ylistyksen saattelemana! Älä milloinkaan vähättele rukouksen ja ylistyksen merkitystä uskovaisen elämässä! - Vanginvartijan riemu oli suuri tämän voimallisen muutoksen johdosta! Raamattu todistaa: *"Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi."*

"Niin he lähtivät vankilasta ja menivät Lyydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he lähtivät pois."

